

[Glensgård]

Gennemgås finanslovens enkelte udgiftskonti – altså de samlede beløb for drift, anlæg og udlån – fremkommer et samlet beløb, der overstiger 140 mia kr., hvorfor det kun er vildførelse af befolkningen at anvende et lavere tal.

Det vil naturligvis også være interessant at få regeringens kommentarer til, at der anvendes et tal, der ligger godt 20 mia kr. lavere end de faktiske.

Finansministeren (Svend Jakobsen):

Jeg kan bekræfte, at det fremgår af den vedtagne finanslov for finansåret 1980, at de samlede statslige bruttoudgifter på drifts-, anlægs- og udlånsbudgettet udgør 142,7 mia kr. En del af disse udgifter dækkes umiddelbart af indtægter i form af takster, gebyrer o. lign. for de varer og tjenesteydelser, der produceres og afsættes af statsinstitutioner. Disse indtægter på i alt ca. 20 mia kr. er opført på udgiftsbudgettet. Når indtægterne på udgiftsbudgettet fratrækkes bruttoudgifterne, kan nettoudgifterne på drifts-, anlægs- og udlånsbudgettet opgøres til 121,1 mia kr. i 1980.

Det er dette udgiftsbegreb, der er det centrale i de orienteringer om statsbudgettet, som finansministeriet udsender med mellemrum, og det anvendes også i de indledende oversigter i finansloven. Grunden til, at det hyppigst er nettoudgifterne, der omtales, er bl. a., at en del af de udgifter, der modsvares af indtægter, har karakter af interne overførsler i den offentlige sektor. Det gælder f. eks. en række refusioner mellem statsinstitutioner indbyrdes og mellem statsinstitutioner og kommuner. Hertil kommer, at udgifter vedrørende EFs landbrugsordninger fuldt ud modsvares af indtægter fra EF og derfor så at sige kun optræder som en slags postering på statsbudgettet. Endelig kan nævnes, at salgsindtægter på statsbudgettet hidrører fra, at offentlige virksomheder opkræver en konkret betaling hos deres kunder for leverede ydelser, på samme måde som private virksomheder gør. Disse indtægter har således en ret nøje sammenhæng med tilsvarende poster på udgiftsbudgettet.

Det er på den baggrund, det er fundet rigtigst, at der i opgørelser over statsudgifter, der direkte modsvares af salgsindtægter o. lign., alene medtages nettoudgifter.

Glensgård (FP):

Ifølge dagspressen er regeringen nu kommet så vidt, at man vil gennemføre besparelser på 15 mia kr. Jeg forstod på socialdemokratiets finanspolitiske ordfører, hr. Camre, i Radiotinget, at de 15 mia kr. skulle gennemføres i det kommende finansår, altså på 1 år. Derfor er det selvfølgelig interessant, når hr. Camre så sent som den 18. december 1979 sagde – jeg citerer fra Folketingstidende 1979–80, 2. samling, sp. 2376:

»Det finanslovsforslag, regeringen fremsatte første gang i august i år« – det vil altså sige 1979 – »er fremsat uændret i den nye folketingssamling. Det har samlede udgifter på 118,9 mia kr. og et underskud på drifts-, anlægs- og udlånsposterne på 10,7 mia kr.«

Vi skal altså nu ud og spare 15 mia kr. efter regeringens oplæg, og det er naturligvis nemmere at spare 15 mia kr. ud fra samlede omkostninger på 140 – 142,7 mia kr. opgjorde finansministeren det til – end det er at spare ud fra 118,9 mia kr. Nøjagtig den samme fejl begår venstre, nøjagtig den samme fejl begår de konservative, nemlig at de glemmer at tage hensyn til, at de tal, vi har fået fra regeringen, er nettotal.

Så vil jeg i øvrigt godt spørge finansministeren, om ikke det ville være rimeligere at opgøre finansloven i brutttotal ud fra princippet om, at vi i øvrigt anmoder alle institutioner inden for statssektoren ifølge et cirkulære fra finansministeriet om at budgettere efter bruttoprincippet. Jeg vil godt høre finansministeren, om det er sådanne overvejelser, der kan indgå i den kommende finanslov.

Finansministeren (Svend Jakobsen):

Jeg vil gerne sige til hr. Glensgård, at jeg ikke har overvejelser om afgørende at ændre på de principper, som lægges til grund for udarbejdelsen af finansloven. Jeg kan i øvrigt oplyse, at vi står umiddelbart over for at udsende budgetteringsrammer fra finansministeriet til de enkelte ministerier.

Jeg kan derefter sige til hr. Glensgård, at det jo ikke er nødvendigt for hr. Glensgård i den debat med hr. Camre at nøjes med hr. Camres tal, hvis han finder, at et andet grundlag for diskussionen er mere hensigtsmæssigt. Det er jo ikke nødvendigt for hr. Glensgård at nøjes med at se på side 3 i finansloven. Hr. Glensgård har jo lov til at